ל) מנחות קח:, ב) [ברכות י:], ג) [נ"ל שבנכסים],
ד) סנהדרין כ. מ"ק כו.,
שם ושם תענית ל:,

נאלן, ז) [משלי למלך], ז) [משלי לח], ק) [מלוע פרשה ו],

ע) ונגעים פי"ל מ"גז.

י) [ויקרא יג], ל) הך תיבת בפסחים שייך אחר תיבת

נקיר שמיה ע"ש קיא: וכאן נ"ל שבת סו.,

תורה אור השלם

ו. כִּי תָבֹאוּ אֶל אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לֶכֶם

לאחזה ונתתי נגע צרעת

הגהות הב"ח

לא) רש"י ד"ה ר' מאים (לא)

מ״ה בבית ארץ וכו׳ הו

בית עלייה דלה הד"ה: (ב) ד"ה הפילו תימה וכוי ממש אלא מחי עלייה

העם וכו' הס"ד:

הגהות הגר"א

גמ' היליע. ל"ל הלבוע [א] (וע" ר"ן):

פירוש הרא"ש

מתני' הנודר מן הבית. שלא יכנס לנית: מותר

ליכנם לעלייה. דלאו בכלל

כים בעל היו. למון בכנכ בית הוא: וחכמים אומרים עלייה בכלל בית. נראה

לחכמים מודים בחדר וילינו

דלא הוו בכלל בית דהמוכר את הבית לא מכר את

החדר ואת היליע [ב"ב סא.] אלמא בלשון בני אדם לא הוו בכלל בית: גמ'

לרבות את היציע. לגני נגעים מיתניא: ר"ם היא.

נגעים מיתנים: ר"בו היא. ולהכי אינטריך קרא לרבויי דבלשון בני אדם לא הוו בכלל בית: ליבוא ר"ב היא. דמשמע משום שאמר

בית בביתי דמשמע בית כל בינו בבינו דונסנוע בינו כנ דהו הא אמר בית סחס אינו יכול ליתן לו עלייה

יהיינו כר"מ דאמר עלייה

ליתא בכלל בית דאי רבנן אפילו אמר לו בית סתם

נמי: מאי עלייה מעולה שבבתים. ולאי אם א"ל נית סתם מראהו עלייה

אבל השתא דאמר ליה בית

מעולה הד"ח:

בָּבֵית אֶרֶץ אֲחָזַתְכֶּם:

עין משפט

נר מצוה

יג א ב מיי׳ פ״ט מהל׳

י"ד סימן ריד סעיף כח:

נג מיי פיי 7 מטל טוממע לרעת הלי יג:] יד ד מייי פכ"א מהלי

ח"מ סימן ריז סעיף יב

בהג"ה:

מו ה מיי פ"ט מהלי

נדרים הלכה טו: מדרים הלכה טו: מז ו מיי׳ פ״ז מהל׳ אבל

מלכים הלכה ד:

"ז ז מיי׳ פ״ה מהל׳ אבל

שפו סער א:

מוסף רש"י

לימא ר' מאיר היא. דאי רבנן למה לי למימר,

פשיטא, אלא לר' מאיר

טשיטט, טונט לוי נוויר אנטריך דאע"ג דאמר שאין עליה בכלל בית, היכא

דאמר בית בביתי אפילו עליה משמע ומראהו עליה, דיד בעל השטר על

התחתונה, נימא דאליבא

דר' מאיר נקט למלתיה

(ראמ״ה בשמו). אפילו תימא רבנן. ואנטריך דמאי עליה הכית המעולה,

דבית בביתי משמע המיוחד

שהקנהו לו בכסף או בשטר

בזה הלשון (שם). ערסא דגדא. נוהגין היו לערוך מטה ושלחן בבית ולא היו משתמשין בהן כלל אלא

למזל הבית מונחת משום

ניחוש. גדא, מול, ודומה לו

(שבת סו:) גד גדי וסנוק

שתא לא יתיב עלה. עד סנה לא ישב על אותה הנה לא ישב על אותה

מיטה שהרי מונחת היא

לנוי הבים, ההוא יומא יתיב עלה. והשתח דחבל

יהחשוב שבכולו.

הל' יח סמג דרבנן ב טוש"ע י"ד סימן

הל' ח ופ"ב מהל'

מכירה הל' יט טוש"ע

בותבר' מן הבים מוסר בעלייה. דלרבי מאיר עלייה ליתא בכלל בית. ורבנן פליגי עליה דסבירא להו דעלייה בכלל בית מיהו מודו דהנודר מן העלייה מותר בבית: דרגש. מפרש בגמ': מותר ליכנס

לתחומה. תוך אלפים אמה הסמוכים לעיר: לעיבורה. תוך שבעים

אבל מה שעומד לחוץ כשהדלת נועלת מותר בו: גבו׳ בבית. דכתיב בנגעי בתים דהיינו בבית ארץ אחותכם. לרבות את היליע כך היא הגירסא בנסחחות. ואמרו בתוספות דלא גרסי׳ ליה דהא בת"כים תניא איפכא בקירות הבית ולא בקירות היליע. ולפיכך כתב הרב ר' משה בר שניאור ז"ל דלא גרסינן הכא יציע אלא לבוע כלומר בית לבוע במיני לבעונים ואלטריך לרבויי דסד"א נילף מנגעי בגדים שהלבועים אינן מטמאין בבגדים ש דכתיב למר ופשתיםי) מה פשתים שלא נשתנו אף למר שלא נשתנה קמ"ל רבויא: בבית ארץ כסיב. כלומר בית המחובר לארך: מראהו עלייה. אם רצה מוכר אומר לו ללוקח עלייה מכרתי לך אע"ג דגריעא דיד לוחח על התחתונה: לימה ר"מ היה ולה רבנן. דלרבנן אע"ג דלא אמר בית בביתי אלא בית אני מוכר לך מראהו עלייה דהא לדידהו עלייה בכלל בית: מאי עלייה מעולה שבבתים. וה"ק מראהו עלייה ע"כ של מוכר דכיון דאמר ליה בית בביתי לריך לברור לו המעולה ודוקא דאמר בית בביתי הא אמר בית סתם לא אלא מראהו גרוע. והך מסקנא דהכא מחלפא אמסקנא דפ"ב דמנחות (דף קח:) דאמר התם שור בשורי הקדש הגדול הקדיש תור בתורי קאמר ואקשינן עליה מהא דאמר רב הונא בר חייא משמי' דעולא בית בביתי אני מוכר לך מראהו עלייה מאי לאו עלייה ממש ופרקי׳ לא מאי

עלייה מעולה שבנכסיו מיתיבי בית בביתי אני מוכר לך נפל מראהו נפול בותבר' מוחר בעלייה. שאין עלייה בכלל בית: הנודר מן עלייה כו'. דברי הכל אין בית בכלל עלייה: גמ' ר"מ היא. דאמר עלייה לאו בכלל בית היא: דאי וכו'(h). בבית ארץ משמע דמחובר בארעא הוי בית: עלייה דלא מיחבר בארעא לא הוי בכלל בית ארץ ולהכי בעי

קרא לרבויי דהואיל דסמיכא אקירות הבית מטמאה: האומר לחבירו בים שבביתי אני מוכר לך מראהו עלייה. משום דאמר בית בביתי משמע עלייה בתוך ביתי: טעמא דאמר בית בביתי הא אם אמר בית סתם אין יכול להראות לו עלייה. דאין עלייה בכלל בית: לימה ר"מ היה. דהמר הין [עלייה] בכלל [בית]: אפי' חימא רבון. לא תימא עלייה ממש. כי מאי עלייה דקתני: מעולה שבנכסיו. הבית דהאמר בית בביתי. אבל אי הוה אמר בית סתם היה יכול להראות לו עלייה ממש דעלייה בכלל בית: באתבי מותר בדרגש. דאין דרגש בכלל מיטה: דרגש בכלל מיטה. ואסור. אבל הנודר מן הדרגש דברי הכל אין המיטה בכלל דרגש: גבו' ערסא דגדא. מיטה שעורכין אותה למזל ואין שום אדם ישן עליה: כשהן מברין אוחו. יולכ"ג כשהוא אבל (ג): כל יהבינן ליה. משום דכתיבי ויין למרי

בותני' הנודר מן הבית מותר בעלייה דברי רבי מאיר וחכמים אומרים אעלייה בכלל הבית יהנודר מן עלייה מותר בבית: גבו' מאן תנא בבית ילרבות את וא היציע בבית לרבות את העלייה אמר רב חסדא רבי מאיר היא דאי רבגן האמרי רבגן עלייה בכלל הבית למה לי קרא בבית לריבויא אביי אמר אפי' תימא רבנן בעיא קרא דסלקא דעתך אמינא יבבית ארץ אחזתכם כתיב דמחבר בארעא שמיה בית עלייה הא לא מחבר בארעא כמאן אזלא הא יידאמר רב הונא בר חייא משמיה דעולא יבית בביתי אני מוכר לך מראהו עלייה מעמא דא"ל בית שבביתי אני מוכר לך אבל בית סתם אינו מראהו עלייה לימא רבי מאיר היא אפילו תימא רבנן מאי עלייה יימעולה שבבתים: מתני' הנודר מן הממה מותר בדרגש דברי רבי מאיר וחכ"א דרגש בכלל ממה הגודר מן הדרגש מותר בממה: **גכו'** מאי דרגש אמר עולא ערסא דגדא אמרו ליה רבגן לעולא הא "דתגן יכשהן מברין אותו כל העם מסובין על הארץ והוא מיסב על הדרגש כולה שתא לא יתיב עלה ההוא יומא יתיב עלה מתקיף לה רבינא מידי דהוה אבשר ויין דכולה שתא אי בעי אכיל ואי בעי לא אכיל ההוא יומא אנן יהבינן ליה אלא הא קשיא דתניא דרגש לא היה כופהו אלא

לו בתוך הבית הוא כופה הא לא קשיא כופה אלא כל מטות שיש

אתה ושיריים סמוך לעיר: מן האגף ולפנים. מסתימת הדלת ולפנים

הוא בעינן לאותביה עלה, מהיכא תיפוק לן (שם).

תוספות הנודר מן הבית מותר בעלייה. דעלייה אינה בכלל בית: בבית לרבות היציע לרבות העלייה. סכ לחק הא דרשינן בקירות אפל אין פותחין לו חלונות

הבית ולא בקיר היציע ואמר הר"ס דכהך ברייתי איתא בת"כ וגרסינן לה הכי כנגע נראה לי ולא לראות נגעו בבית להביא

חנתיך היות נגשי בנית להכים להכים העליים ולכך אילטריך לרבות לבוע לפי שתליטו בנגעים בבגד לתר או בבגד פשתים מה פשתן בכרייתו אף לתר כברייתו והיליא את הלבוע לפי שהוקשו נגעי בתים ונגעי בגדים והייתי סבור לתעט כוחל לבוע אילטריך לרבויי ושתא ה"ינ גרסיע והיליא את הלבוע הילטריך לרבויי ושתא ה"ינ גרסיע בבית לרבות הלבוע. הא דאמר רב הונא פרק בתרא דמנחות (דף קח:) בית בביתי אני מוכר לך מראהו עלייה ואמר שע"יה וו מרכתי לך טעמה א"א בית בנית יולא בית סתם דמשמע בית חשוב אבל אם אתר בית סתם בית מכר לו וקשה דלשם קאמר דעלייה דגריעה קאמר ויד בעל השטר על המחחונה א"כ מאי איריא בית בביתי אפילו בית סממא נמי כיון דהטעם חלוי ביד בעל השטר על החחחונה וי"ל דלשם נמי זריך לפרושי כיון דיד בעל השטר על החחחונה כבית סחם דמי ומראהו עלייה דגריע והכי נקט דאף כי אמר בית בביתי מראהו גרוע וא"כ בשמעחא מחא כי [נמי] מראהו עלייה

העם כו' יתיב עליה. בתמיה מכלל דדרגש לאו ערסא דגדא הוא: אנן נפש. ה"נ אף על גב דכולה שתא לא יתיב עליה השתא יתיב: **לא היה** כופהו. ממש הכרעים מלמעלה: אלא ווקפו. שמעמידו על שני כרעיו ודיו: וחי חמרת ערסה דגדה. דמיטה חשובה היא כ"כ אמאי אין לריך לכפותה: והתניא וכו'. וזו נמי הואיל ומיטה חשובה היא לריך לכפותה אלא שמע זוקפו ואי אמרת ערסא דגדא הוא והתניא מינה דרגש לאו ערסא דגדא הוא: יהכופה את מטתו לא מטתו בלבד הוא המיוחדת

המשובח שבבתיו לריך ליתן לו היכא

נכיתי האי לישוא משחם עלייה וירידה ולריך לימן לו המעולה שבין שני במים דהיינו בימ ועלייה מיהו בימ הגרוע מלספוקי עלייה דגריעא משום עלייה וירידה ולריך לימן לו המעולה שבין שני במים דהיינו בימ ועלייה מיהו במהי מתוחת דיד בעל השטר על המתחנוה: ערשא דגדא. מטה העשויה למול הבימ כדאימא 5 בפסמים גד גדי וסיטוק לא כי שרא דעתיירוא נקייר שמיה ומליו בעיה שאותרים אותו בנקיות לכך מכינים ממיד מטה מועשת לנקיות: בשרוי בברין אותו. גבי כהן גדול [ז"ל מלך] מימניא כשהוא אלא היה בושהו האשרות המבין אותו. ההוא יומא. שיש לו להתנהג בהכנעה ובמיפות ימיב עליה: דרגש לא היה בושהו האלא זוקפו. הדגש הא היה בושהו אלא זוקפו. מימו בעליה: בדרש לא היה בושהו גבי מטה שנקליטיה יולאון ועוד לקמן ניתא שמן הדן הימה לריכה פיה אלא שאינו יכול מפני הנקליטין הקבועין בה גבי מטה שנקליטיה יולאין ועוד לקמן ניתא מעונה בימה לא שאינו יכול מפני הנקליטין הקבועין בה אד מות בימה אלה בימי ונאל לומהמה:

מותר בדרגש. מפרש בנתר ערסא דללא אינו בעור הוא של המותר בדרגש. מישר המותר לכול למיש המותר בלולאות ודיו של המותר לכול למישר המותר בדרגש. מישר המותר לכול למישר המושר המושר המושר המושר לכול למישר המושר המושר

עבד בעבדי אני מוכר לך מת מראהו מת ואם איתא ליחזי הי נפל והי מת אמר ליה לוקח קאמרת שאני לוקח דיד בעל השטר על התחחונה

השתא דאתית להכי עלייה נמי דגריעא יד בעל השטר על התחחונה ולפום הך מסקנא דאתרי׳ דעלייה ממש קאמר דגריעא משמע דליכא לאוקמה לדרב הונא כרבנן דאם כן למה לי בביתי דקאמר אפי׳ בית נמי עלייה בכלל בית הוא ואי הכי אפשר דקיימא לן כר׳ מאיר. מיהו כחב

הרמב"ץ ו"ל דאפי׳ למסקנא דהתם הא דרב הונא כרבנן אתיא דאיכא למימר דהאי דנקט בית בביתי ולא נקט בית סתם לא מיבעיא קאמר לא

מיבעיא בית סתם דמראהו עלייה דגריעא אלא אפי׳ כי אמר בית בביתי דבכי האי גוולא למעליותא משמע כדאמרי׳ התם הגדול הקדיש אפי׳ הכי

גבי לוקח מראהו עלייה דגריעא הילכך כיון דלפום מסקנא דהתם איכא למימר דמימריה דרב הונא כרבנן אמיא נקיטינן כוותייהו דעלייה בכלל

בית. וכן פסק הרמב"ם ז"ל ופ"ט מהלכות נדרים הלכה ט"ו]: ערסא דגדא. נוהגין היו להליע מטה למול הבית. גדא מול ודומה לו בסוף פרק במה

אשה יוצאה (שבת דף סו.) גד גדי וסנוק לא: כשהיו מברין אוסו. לכהן גדול [צייל למלך] שאירע לו אבל. ומתני׳ היא בפרק כהן גדול: כולה שסא לא יסיב עלה. עד עכשיו לא ישב על אותו מטה שהרי מונחת היא לשר הבית והשתא דאבל הוא יחיב עלה מהיכא חיפוק לן: נועל קרביטיו.